

POSTANOWIENIE

Dnia 6 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc (przewodniczący)
SSN Mirosław Bączyk (sprawozdawca)
SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa M. G.
przeciwko B. K. i J. A.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 6 grudnia 2017 r.,
zażalenia pozwanych na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 22 maja 2017 r., sygn. akt VI ACa (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 22 maja 2017 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną pozwanych wyroku od tego Sądu z dnia 2 grudnia 2016 r., ponieważ była ona niedopuszczalna ze względu na występującą w sprawie możliwą wartość przedmiotu zaskarżenia. Pozwani nie mogli bowiem skutecznie rozszerzyć w skardze zakresu zaskarżenia ponad wartość zaskarżenia wskazaną wcześniej w apelacji (w tym środku odwoławczym wskazano wartość przedmiotu zaskarżenia w kwocie 48.965 zł, a w skardze kasacyjnej już kwotę 62.396 zł).

W zażaleniu pozwanych wskazano naruszenie art. 398² § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 368 § 2 k.p.c. Zdaniem pozwanych, do wartości przedmiotu zaskarżenia, wskazywanego w apelacji, należało jeszcze doliczyć sporne odsetki za czas trwania postępowania od wydania wyroku przez Sąd pierwszej instancji do orzekania przez Sąd odwoławczy. Oznaczało to spełnienie wymagania przewidzianego w art. 398² § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Sąd Okręgowy uwzględnił powództwo powódki o zachówek w zakresie kwoty 100.903,69 zł z odsetkami od 14 marca 2013 r. Pozwani w apelacji zaskarżyli ten wyrok w zakresie zasądzającym kwotę 38.507,69 zł z odsetkami od tej kwoty oraz w zakresie odsetek zasądzonych od kwoty 62.393 zł za okres od dnia 14 marca 2013 r. do dnia 26 czerwca 2015 r. (wartość przedmiotu zaskarżenia wynosiła w apelacji 48.965 zł (38.507,69 + 10.457,21)). Apelacja ta została oddalona i pozwani zaskarżyli wyrok Sądu Apelacyjnego w całości skargą kasacyjną. Na wartość przedmiotu zaskarżenia złożyły się kwoty: 38.507,69 zł jako należność główna oraz kwota 23.548,08 jako odsetki ustawowe od kwoty 62.396 za okres od dnia 14 marca 2013 r. do dnia 2 grudnia 2016 r. Z akt sprawy wynika, że wyrok Sądu Okręgowego zapadł w dniu 26 czerwca 2015 r., a wyrok Sądu Apelacyjnego w dniu 2 grudnia 2016 r. Pozwani kwestionowali zatem w skardze kasacyjnej dalsze odsetki za opóźnienie po wydaniu wyroku drugiej instancji, przy czym w apelacji zaskarżeniem objęli okres opóźnienia od dnia 14 marca 2013 r. do dnia 26 czerwca 2015 r. (odsetki za opóźnienie w tym okresie zamykały się w kwocie 10.457,21 zł).

Należy podzielić stanowisko Sądu Apelacyjnego dotyczące reguły stałości wartości przedmiotu sporu w toku postępowania w postępowaniu apelacyjnym i postępowaniu kasacyjnym. Pozwani nie mogą zatem rozszerzać w skardze kasacyjnej zakresu zaskarżenia ponad ten wskazany pierwotnie w apelacji. W apelacji – jak wspomniano – wskazano wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 48.965 zł, a w skardze już kwotę 62.055,77 zł. Kwota ta została obliczana właśnie w wyniku rozszerzenia zakresu zaskarżenia na dalszy okres opóźnienia po dniu 26 czerwca 2015 r., tj. po dniu wydania wyroku Sądu Okręgowego. Zgodnie z art. 20 k.c., do wartości przedmiotu sporu nie wlicza się w zasadzie odsetek,

w tym odsetek za opóźnienie(art. 481 k.c.). Rozszerzenie przedmiotu zaskarżenia o wartość odsetek za opóźnienie za dalszy okres opóźnienia nie może naruszać wspomnianej zasady stałości wartości przedmiotu zaskarżenia. Nie ma w tym zakresie znaczenia stanowisko skarżących, że od momentu orzeczenia przez Sąd pierwszej instancji do chwili wyrokowania przez Sąd drugiej instancji minęło wiele miesięcy, a taki wpływ czasu w sposób oczywisty wpływa ostatecznie na wysokość zobowiązania pozwanych.

Dla biegu postępowania zażaleniowego nie ma oczywiście, znaczenia to, że pozwani uregulowali na rzecz powódki należność objętą zachowkiem (por. pismo powoda z dnia 21 sierpnia 2017 r.).

W tej sytuacji Sąd Najwyższy na podstawie art. 394¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c. oddalił zażalenie.

aj

r.g.